

Arrest

nr. 146 295 van 26 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1) X
 2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 december 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 oktober 2014 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LUYTENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 12 april 2011 een eerste asielaanvraag in bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 24 juni 2011 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd op 30 september 2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 67.714. Op 6 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van

bevelen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlagen 13 *quinquies*). Deze beslissingen worden 12 oktober 2011 aan verzoekers betekend.

1.2. Verzoekers dienen op 11 oktober 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 24 oktober 2011 werd deze aanvraag door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid (hierna: de gemachtigde) onontvankelijk verklaard. Verzoekers worden op 3 november 2011 hiervan in kennis gesteld.

1.3. Op 21 november 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 24 november 2011 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13*quater*) waarvan verzoeker op 24 november 2011 in kennis wordt gesteld.

1.4. Op 12 november 2011 dienen verzoekers opnieuw een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Deze aanvraag wordt op 13 juni 2012 onontvankelijk verklaard door de gemachtigde.

1.5. Op 28 februari 2013 dienen de verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 17 oktober 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Deze beslissingen worden aan verzoekers betekend op 23 januari 2014.

1.6. Op 24 maart 2014 worden deze beslissingen door de gemachtigde ingetrokken. Op 12 juni 2014 wordt de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen bij arrest nr. 125 501.

1.7. Op 23 oktober 2014 neemt de gemachtigde een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekers op 12 november 2014 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Ze dienden samen op 12.04.2011 een asielaanvraag in, die op 04.10.2011 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

Mijnheer diende samen met zijn kind een tweede asielaanvraag in op 21.11.2011, die afgesloten werd op 24.11.2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken met een beslissing tot weigering van verblijf.

De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 6 maanden voor de eerste en 3 dagen voor de tweede — was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De advocaat van betrokkene verklaart dat mevrouw S. nog steeds in het bezit is van een attest van immatriculatie. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij momenteel niet meer in het bezit is van een attest van immatriculatie en dat alle procedures tot het bekomen van een verblijf afgesloten zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van mevrouw S. (met name het medisch attest d.d. 16.05.2012) dient opgemerkt te worden dat de wet van

15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012).

Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen leggen een attest voor het Kinderziekenhuis UZ Brussel d.d. 08.11.2011 waarin de onderzoekende arts stelt dat op langere termijn het kind mogelijks nood zal hebben aan bijzonder onderwijs (mogelijks type 3 school voor kinderen met gedragsproblemen). Echter, wij stellen vast dat het hier om een mogelijkheid op langere termijn gaat. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kind ook effectief en op dit moment nood heeft aan bijzonder onderwijs. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat hun zoon momenteel effectief schoolgaand is. Er wordt geen enkel schoolattest voorgelegd waaruit blijkt dat hun zoon naar school gaat. Betrokkenen leggen enkel een infoblad voor van basisschool Nellie Melba dat er op woensdag 30 januari geen school is. Dit kan door onze diensten niet aanvaard worden als bewijs.

Het argument dat het jongste kind van betrokkenen in België is overleden en begraven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien ze steeds een aanvraag kunnen indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor Kort Verblijf. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van het kind periodiek te komen bezoeken. Ook bestaat er een mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot van hun overleden kind te repatriëren naar het land van herkomst.

M.b.t. het bij deze beslissing horende inreisverbod; het staat betrokkenen vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen om humanitaire redenen, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkenen effectief voldoen aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft het inreisverbod voor hen dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Tevens verklaart de advocaat dat betrokkenen in een zeer precarie materiële en psychische toestand zouden terechtkomen indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Zij leggen echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen in een precarie materiële en psychische toestand zouden terechtkomen, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage.

Verzoekers halen verder aan dat het bijzonder moeilijk is om te reizen met hun kind. Echter, het gaat hier louter om een bewering die niet verder gespecificeerd wordt en evenmin wordt ondersteund door enige vorm van bewijs. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Ten slotte wat het inroepen van het recht op eerbiediging van het privé-leven en gezinsleven betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

De elementen van integratie (met name het feit dat ze sinds 2011 in België zouden verblijven, dat hij als schilder zich nuttig maakt, dat hij een positieve leer-en werkhouding zou hebben, dat ze een vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en dat ze een getuigenverklaring voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

1.8. Op 12 november 2014 worden verzoekers ook in kennis gesteld van de beslissing tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) en het opleggen van inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Op 9 december 2014 worden verzoekers in kennis gesteld van een verlenging van de bevelen om het grondgebied te verlaten tot 2 maart 2015 omwille van de risico-zwangerschap van verzoekster. De bevelen werden nogmaals verlengd tot 26 april 2015.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en enig middel de schending aan van artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

Eerste onderdeel

Doordat de bestreden beslissing stelt dat motieven die verband houden met de integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken omdat zij tot de fase van de gegrondheid behoren; Terwijl de buitengewone omstandigheden deze zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken.

Terwijl derhalve niet beantwoordt aan de vereiste van de formele motiveringsplicht de loutere affirmatie dat integratie geen bijzondere omstandigheden uitmaken, en deze dat ook niet kunnen zijn daar zij klaarblijkelijk alleen in het kader van de gegrondheid onderzocht worden.

Terwijl het immers logisch is dat hoe langer men in België verblijft – in familieverband- en hoe beter men hier geïntegreerd is, hoe meer verwachtingen er worden gecreëerd mbt tot een toekomst in België en hoe moeilijker het is om terug te gaan en dit alles te onderbreken, laat staan stop te zetten en terug te gaan naar een land waar men geen enkele grond meer onder de voeten heeft.

Terwijl verzoekers deze uitsluiting betwisten, nu reeds eerder in andere zin werd geoordeeld, namelijk dat de elementen van integratie wel degelijk buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, temeer daar er geen wettelijke definitie bestaat van wat buitengewone omstandigheden nu eigenlijk zijn en dat de elementen van integratie hun plaats kunnen hebben, zowel in de fase van het gegrondheidsonderzoek, als in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek : dat het immers volstrekt verdedigbaar is om aan te voeren dat de integratie- dewelke inhoudt dat er banden zijn ontstaan met het ontvangstland- een terugkeer bijzonder moeilijk maken;

Terwijl het trouwens een lange traditie is dat humanitaire prangende/klemmende situaties via regularisatie zouden opgelost worden, waarbij de factor duur van verblijf (met of zonder voorwaarden ivm integratie) steeds terugkomt ;

Terwijl het een lange traditie is dat inzake prangende humanitaire situaties, de administratie de bewijslast inzake buitengewone omstandigheden opheft, en er dus van uit gaat dat de lange duur van het verblijf in België (wat integratie veronderstelt) wel degelijk voldoet aan het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden;

Tweede onderdeel

Doordat de bestreden beslissing geen van de ingeroepen argumenten weerhoudt als buitengewone omstandigheden die een indiening in België rechtvaardigen; dat zij die bovendien één voor één bespreekt zonder ze in hun samenhang te beoordelen.

Terwijl de wetgever het echter duidelijk heeft over buitengewone omstandigheden in het meervoud, waarbij het zaak is om de verschillende aangehaalde argumenten – eventueel één per één, maar zeker indien dit niet volstaat, ook in hun samenhang te beoordelen, omdat het mogelijk is dat de verschillende elementen afzonderlijk genomen niet beantwoorden aan de graad van moeilijkheid die vereist is, doch dat de verschillende elementen samen wel dat niveau kunnen bereiken.

Terwijl hierbij alleszins dient opgemerkt te worden dat een beslissing steeds in haar geheel moet gemotiveerd worden rekening houdend met alle argumenten en zij de verschillende argumenten niet elk apart kan beoordelen, zonder ze in verband te plaatsten; dat een zorgvuldige beoordeling dus rekening houdt met de verschillende argumenten -in hun geheel.

Terwijl er aldus niet alleen een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht voorligt maar eveneens een beoordelingsfout - door de elementen enkel afzonderlijk te bespreken.

Wat betreft de afzonderlijke behandeling van de verschillende elementen tenslotte begaat zij eveneens manifest beoordelingsfouten :

-Dat zij de duur van de asielprocedure – die uiteraard niet lang heeft geduurd- afzonderlijk behandeld van het feit dat verzoekers ook een medische regularisatie indienden en dat Mevrouw een tijdelijke verlenging van haar verblijf bekwam, minstens in het bezit gesteld bleef van haar immatriculatiekaart tot aan de betekening van de eerste onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag ogv artikel 9 bis, op 23/1/2014.

Terwijl het dus zo is dat Mevrouw S. een verblijfstitel had tot op 23/1/2014 en zij de aanvraag tot humanitaire regularisatie indiende terwijl zij dus in wettig verblijf was;

-Dat zij stelt dat Mevrouw S. niet meer in het bezit is van een AI en dat alle procedures tot het bekomen van een verblijf afgesloten zijn.

Terwijl het inderdaad door toedoen van het bestuur zo is dat de AI afgenomen werd van verzoekster op 23/1/2014, bij de betekening van de eerste onontvankelijkheidsbeslissing, doch dat dit niet wegneemt dat verzoekster aldus meer dan 2 jaar in het bezit was geweest van een wettig verblijf.

Terwijl het trouwens zo is dat verzoekers stellen nooit betekening te hebben ontvangen van een beslissing inzake 9 ter (9 ter ingediend op 12/11/2011); terwijl het derhalve getuigt van onzorgvuldigheid om te stellen dat alle procedures tot het bekomen van een verblijf afgesloten zijn, nu er eventueel nog een beroepsprocedure openstaat, na betekening;

-Dat zij stelt dat de medische redenen inzake verzoekster buiten de context van artikel 9 bis vallen.

Terwijl de buitengewone omstandigheden deze zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maken; dat dus het loutere feit dat er een aparte procedure bestaat om een medische regularisatie aan te vragen, niet wegneemt dat medische redenen misschien niet volstaan om de hoge eisen die daarin gesteld worden te voldoen, doch dat zij wel op zich kunnen volstaan, of onder andere omstandigheden kunnen bijdragen tot het vaststellen van het bestaan van buitengewone omstandigheden die de terugkeer zeer moeilijk maken;

Terwijl het bovendien merkwaardig is dat de motivering expliciet verwijst naar de medische redenen inzake verzoekster, terwijl er niet verwezen wordt naar de ernstige congenitale aandoening van hun zoontje O., die immers lijdt aan rhomboencephalosynapsis (aangeboren stoornis van de kleine hersenen).

Terwijl dit een gebrek uitmaakt aan het zorgvuldigheidsbeginsel dat vereist om rekening te houden met alle pertinente elementen.

-dat zij manifest te kort komt aan de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht door geen rekening te houden met de toch wel zeer specifieke eisen die de aandoening van het kind O. stelt aan de omgeving en de medisch en sociale begeleiding en te stellen, zonder meer, dat het kind hier naar school gaat maar dit ook geen buitengewone omstandigheid is en dat de geopperde nood aan bijzonder onderwijs naar de toekomst toe niet werd aangetoond;

Terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel ook vereist dat men alle en de correcte feitelijke gegevens van de zaak betreft in de beoordeling.

Terwijl het onbetwist is dat het kind een aangeboren stoornis heeft; terwijl de motivering echter doelbewust de aandoening onvermeld laat en minimaliserend verwijst naar een “nood aan bijzonder onderwijs voor kinderen met gedragsproblemen”

Terwijl het uiteraard essentieel is om rekening te houden met de medische gegevens, die namelijk de diagnose duidelijk gesteld hebben van Rhomboencephalosynapsis, dewelke een aangeboren stoornis is;

Terwijl het bestuur niet onwetend kon zijn omtrent de medische situatie van O., nu in de aanvraag ogv artikel 9 bis dd. hierover hetvolgende werd vermeld :

Mevrouw S. is in psychiatrische behandeling en O. heeft nood aan gespecialiseerde opvang en psychosociale en medische begeleiding; deze gegevens bevinden zich in uw administratief dossier; voor alle zekerheid deel ik u nog een medisch rapport mee (7) en op uw verzoek kan ik u ook de andere stukken nogmaals overmaken, maar dit lijkt me gelet op de éénheid van uw dossier toch wel overbodig.

Dat stuk 7 uitdrukkelijk stelt dat O. een congenitale hersenafwijking heeft die vooral evenwichtsproblemen, spraakproblemen, gedragsproblemen en visuele problemen met zich kan brengen; op langere termijn brengt dit met zich mee dat O. mogelijks nood zal hebben aan bijzonder onderwijs (mogelijks type 3 school voor kinderen met gedragsproblemen)

Terwijl uitdrukkelijk verwezen werd naar informatie uit het 9 ter dossier (dat het bestuur kan en diende te raadplegen).

Terwijl uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat zij deze informatie ofwel veronachtzaamd heeft, dan wel doelbewust onvermeld heeft gelaten.

Terwijl trouwens de aanvraag ogv artikel 9 ter namens O. totaal niet wordt vermeld.

Terwijl het kind thans speciale begeleiding krijgt; terwijl verzoekers inderdaad nagelaten hebben om deze informatie bij het dossier te voegen, doch dat ook de administratie hieromtrent bijkomende gegevens diende te vragen daar zij rekening houdend met het vaststaan van de aandoening, niet zomaar kan besluiten dat dit kind geen gespecialiseerde infrastructuur nodig heeft.

-dat de bestreden beslissing helemaal geen rekening wenst te houden met het feit dat het jongste kind van verzoekers, Ones S., in België is overleden-de dag van de geboorte- en hier is begraven.

Terwijl dit toch een bijzonder delicaat gegeven is en het vanuit humanitair standpunt volstrekt aannemelijk is dat zij het land niet wensen te verlaten om het visum te gaan aanvragen in hun land van herkomst; terwijl de bestreden beslissing bovendien zelf aangeeft dat er een inreisverbod werd uitgevaardigd...en dat er niettegenstaande wat er geschreven staat geen enkele garantie, en geen enkel recht bestaat in hoofde van verzoekers om dit verbod op te doen heffen in het kader van een visumaanvraag;

-dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers geen bewijs voorleggen van het feit dat zij in een zeer preciaire materiële en psychische toestand zullen terechtkomen in geval van terugkeer naar hun land en dat het aan hen is om minstens een begin van bewijs neer te leggen.

Terwijl verzoekster een medisch attest heeft bijgevoegd waarin haar medische toestand werd bevestigd en waarbij verwezen wordt naar het trauma van het overlijden van haar kindje én de belasting omwille van de ziekte van O.;

Terwijl het vaststaat ogv de stukken dat zij een kindje verloren hebben in België dat hier ook begraven ligt en dat zij aldus moeten "achterlaten", wat uiteraard een bron van bijkomende stress zal zijn, ingeval zij in Kosovo zouden verblijven

Terwijl het vaststaat ogv een medisch attest dat O. een aanlegstoornis heeft en uiteraard gedragsstoornissen en motorische problemen vertoont die hiermee gepaard gaan, wat gelet op de situatie in Kosovo voor bijkomende praktische en financiële problemen gaat lijden ;

dat het volkomen manifest is voor een redelijk denkend persoon om te begrijpen dat dit alles de druk op fragiele verzoekster eveneens gaat doen toenemen, alsook op verzoeker én O..

Terwijl verzoekers dus zeker een begin van bewijs bijbrengen .

Terwijl het bestaan van buitengewone omstandigheden trouwens niet per se uitdrukkelijk dient bewezen te worden door de verzoekers nu de wet alleen maar stelt dat deze moeten "bestaan" : "in geval van buitengewone omstandigheden";

Terwijl de bewijslast niet éézijdig bij de verzoekers ligt maar dat dit bestaan ook kan aangenomen worden door de administratie in zoverre elementen worden voorgedragen en men redelijkerwijze kan aannemen dat zij bestaan.

-dat de bestreden beslissing stelt dat er van schending van het privé-leven en gezinsleven geen sprake kan zijn, nu de beslissing voor de hele familie geldt zodat er van verbreking van de familiale banden geen sprake kan zijn;

Terwijl hier ook manifest wordt voorbijgegaan aan het uiterst gevoelige thema van het kindje Ones S., dat op 26 december 2011 in België is geboren en overleden en hier begraven ligt; dat dit element wel degelijk deel uitmaakt van het privé- en gezinsleven en de bestreden beslissing hier wel degelijk impact op heeft."

3.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekers de schending aanvoeren van artikel 3 van het EVRM, ze evenwel niet verduidelijken op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. Artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. De Raad stelt vast dat in de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering

in feite, namelijk dat de aanvraag van verzoekers om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij hun aanvraag om verblijfsmachtiging niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de inhoud de verzoekers toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De verzoekers tonen bijgevolg niet aan op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 1 tot 4 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

De Raad merkt op dat de verzoekers de bestreden beslissing inhoudelijk bekritisieren en bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat eveneens geschonden wordt geacht en luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indien bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

3.5. Verzoekers betwisten de stelling dat elementen van integratie geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen uitmaken. Zij menen dat het volstrekt verdedigbaar is om aan te voeren dat integratie, met name de banden die zijn ontstaan met het ontvangstland, een terugkeer bijzonder moeilijk maken.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In dit kader merkt de Raad op dat bij nazicht van het administratief dossier, met name de in punt 1.5. vermelde aanvraag, nergens blijkt dat verzoekers hun integratie in België uitdrukkelijk hebben aangehaald als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Elementen van integratie werden niet vermeld in onderdeel "Ontvankelijkheid van de aanvraag" vermeld in punt 1.5. Deze elementen van integratie werden enkel vermeld in het onderdeel "*Gegrondeerdheid van de aanvraag tot regularisatie – waarom wensen mevrouw en mijnheer S. in België te verblijven*".

Uit de bestreden beslissing blijkt aangaande de aangevoerde elementen van integratie als volgt wordt gemotiveerd:

"De elementen van integratie (met name het feit dat ze sinds 2011 in België zouden verblijven, dat hij als schilder zich nuttig maakt, dat hij een positieve leer-en werkhouding zou hebben, dat ze een vrienden-en kennissenkring zouden hebben opgebouwd en dat ze een getuigenverklaring voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondeerdheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

De stelling van de gemachtigde dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondeerdheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland"* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). Buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte enz. ...

De integratie van verzoekers is dus in beginsel een element dat de gegrondeerdheidsfase betreft en niet de onontvankelijkheidsfase. Hoewel dit element niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, kan

dit element bijgevolg wel worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Naast de primaire vaststelling dat verzoekers in hun aanvraag, vermeld in punt 1.5., niet uitdrukkelijk elementen van integratie als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet hebben aangehaald maar enkel als een grond voor verblijfsmachtiging, stelt de Raad verder vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet concreet aantonen waarom hun integratie in België het hen bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om een aanvraag om verblijfsmachtiging in hun land van herkomst in te dienen. Zij beperken zich tot een louter theoretisch en algemeen betoog zonder te concretiseren noch te staven waarom de banden met België een terugkeer bijzonder moeilijk maken.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat de gemachtigde bij de beoordeling van de aangehaalde elementen van integratie is uitgegaan van de onjuiste feitelijke gegevens, dat hij deze niet correct heeft beoordeeld of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat deze elementen niet verantwoord zijn dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat aan de toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen criteria zijn verbonden die voorzien in een vrijstelling van de in artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde om buitengewone omstandigheden aan te tonen die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen (zie vaste rechtspraak RvS, nr. 198.769 van 9 december 2009 en nr. 215.571 van 5 oktober 2011). Verzoekers kunnen zich niet nuttig beroepen op een zogenaamde lange traditie, wat overigens geen wettelijke of reglementaire norm noch een werkelijke rechtsbron uitmaakt. Waar verzoekers menen dat hun vertrouwen en verwachting gewekt door een lange traditie doorkruist worden, dient te worden opgemerkt dat het wettelijke kader voor een regularisatieaanvraag enkel artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet omvat.

3.6. Verzoekers bekritisieren het gegeven dat de gemachtigde de ingeroepen argumenten één voor één bespreekt zonder ze in hun samenhang te beoordelen. De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot een algemeen betoog zonder een concrete toepassing van hun kritiek op de motieven van de bestreden beslissing. De Raad wijst er daarenboven op dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen enkele methode of werkwijze voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als **buitengewone omstandigheden** (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun stelling dat de **elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden**.

3.7. Volgens verzoekers is er een manifeste beoordelingsfout gebeurd ten aanzien van het feit dat verzoekster in het bezit was van een attest van immatriculatie tot 23 januari 2014.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet op 28 februari 2013, vermeld in punt 1.5. nog in het bezit was van een attest van immatriculatie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat de gemachtigde op 17 oktober 2013 aan de burgemeester van Brussel de opdracht gaf om het attest van immatriculatie in te trekken, alsook de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen, wat ook gebeurde op 23 januari 2014. Het gegeven dat deze beslissingen werden ingetrokken op 24 maart 2014, doet geen afbreuk aan het feit dat attest van immatriculatie daadwerkelijk werd ingetrokken op 27 oktober 2013, zoals blijkt uit de overige stukken van het administratief dossier. Het betoog dat verzoekster in het bezit was van een attest van immatriculatie tot 23 januari 2014 mist dan ook feitelijke grond.

Bij het nemen van de bestreden beslissing op 23 oktober 2014 was verzoekster dus niet langer meer in het bezit van een attest van immatriculatie, zoals terecht in de bestreden beslissing werd gesteld. In die zin kon het in het bezit zijn van een attest van immatriculatie door de gemachtigde op goede gronden dan ook niet langer worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Daarbij moet worden benadrukt dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4 069 (c)).

Verzoekers stellen dat verzoekster meer dan twee jaar in het bezit is geweest van een wettig verblijf. Daargelaten de vraag of een attest van een immatriculatie een (tijdelijk) verblijfsrecht in houdt, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat een "wettig verblijf" van twee jaar het onmogelijk dan wel bijzonder moeilijk maakt om een aanvraag om verblijfsmachtiging in het buitenland in te dienen. Voor

het overige kan voor wat betreft “wettig verblijf” betreft en de daaruit voortvloeiende integratie worden verwezen naar wat reeds werd besproken in punt 3.5.

Tenslotte stellen verzoekers dat zij nooit betekening hebben ontvangen van de beslissing met betrekking tot hun aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 12 november 2011. Uit het administratief dossier blijkt dat dienaangaande op 13 juni 2012 een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3de lid van de Vreemdelingenwet. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze beslissing aan verzoekers werd betekend. In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dat *“alle procedures tot het bekomen van een verblijf afgesloten zijn”*. Verzoeksters menen dat dit motief getuigt van onzorgvuldigheid aangezien er, bij gebrek aan kennisgeving, nog een beroepsprocedure open staat. De Raad wijst erop dat het annulatieberoep dat kan worden ingediend tegen een onontvankelijkheidsbeslissing aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geen “automatische” schorsende werking heeft, geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen en verhindert evenmin de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten. Tenslotte benadrukt de Raad dat de onontvankelijkheidsbeslissing van 13 juni 2012 wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet zolang zij niet is vernietigd. De gemachtigde kon dan ook op zorgvuldige wijze stellen *“dat alle procedures tot het bekomen van een verblijf afgesloten zijn”*.

3.8. Vervolgens bekritisieren de verzoekers de motieven in de bestreden beslissing die betrekking hebben op de medische elementen die in de aanvraag, vermeld in punt 1.5., werden aangevoerd.

In eerste orde stellen verzoekers dat het feit dat er een aparte procedure bestaat om een medische regularisatie te vragen, zoals de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert, niet wegneemt dat *“medische redenen misschien niet volstaan om de hoge eisen die daarin gesteld worden te voldoen, doch dat zij wel op zich kunnen volstaan, of andere omstandigheden kunnen bijdragen tot het vaststellen van het bestaan van buitengewone omstandigheden die de terugkeer zeer moeilijk maken”*. Verzoekers uiten hiermee een algemene kritiek maar betrekken deze niet op concrete omstandigheden van hun zaak. Zij preciseren niet welke specifieke medische redenen een terugkeer zeer moeilijk maken, en ook uit hun verdere betoog kan dit niet worden afgeleid. Zij tonen dan ook niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om te verwijzen naar het bestaan van de specifieke procedure in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die openstaat voor in België verblijvende personen met een medische aandoening.

In de tweede orde stellen verzoekers dat in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt verwezen naar de ernstige congenitale aandoening van hun zoon die lijdt aan rhomboencephalosynapsis. Zij menen dat er geen rekening wordt gehouden met de zeer specifieke eisen die de aandoening van hun stelt aan de omgeving, en de medische en sociale begeleiding, dat het kind onbetwistbaar een aanlegstoornis heeft, en dat de gemachtigde hierover niet onwetend kon zijn aangezien in de aanvraag werd verwezen naar een medisch rapport van 8 november 2011 en naar de informatie uit de verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarnaar niet wordt verwezen.

Vooreerst merkt de Raad op dat in zoverre verzoekers in hun betoog verwijzen naar elementen die reeds werden voorgelegd in het kader een eerdere aanvraag of eerdere aanvragen om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet waarbij medische elementen werden aangehaald in hoofde van verzoekster, en in hoofde van hun zoon, hen enig belang bij dit middelonderdeel ontbreekt.

Uit artikel 9bis, § 2, van de Vreemdelingenwet volgt immers:

“§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

(...)

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Verzoekers kunnen in hun aanvraag, vermeld in punt 1.5, noch in hun verzoekschrift dienstig verwijzen naar gegevens die eerder werden voorgelegd in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangezien zulke elementen, krachtens artikel 9bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet, niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. De gemachtigde is krachtens artikel 9bis, § 2, van de Vreemdelingenwet er immers toegehouden bij het beoordelen van

het bestaan van buitengewone omstandigheden om geen rekening te houden met elementen die reeds werden ingeroepen in het kader van verzoekers' eerdere verblijfsaanvragen tot het bekomen van verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en deze onontvankelijk te verklaren.

In dit kader moet worden opgemerkt dat de medische aandoening van de zoon reeds werd voorgelegd in het kader van een eerste verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 11 oktober 2011 die op 24 oktober 2011 onontvankelijk werd verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak toonde omtrent de diagnose en de noodzakelijk geachte medische behandeling.

De Raad stelt verder vast dat het medisch rapport van 8 november 2011 al eerder werd voorgelegd in het kader van een tweede verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 12 november 2011, die op 13 juni 2012 onontvankelijk werd verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° de van de Vreemdelingenwet omdat het standaard medische getuigschrift en het medisch rapport van 8 november 2011 geen enkele uitspraak deden omtrent de noodzakelijk geachte medische behandeling.

Aangezien de medische verblijfsaanvragen reeds lang waren afgesloten op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen en aangezien elementen die in het kader van een medische verblijfsprocedure worden ingeroepen niet meer in het kader van een humanitaire verblijfsprocedure kunnen worden ingeroepen, ziet de Raad niet in waarom de gemachtigde nog melding moest maken van de "medische gegevens", met name de medische verblijfsaanvraag van 12 november 2011 of van de specifieke medische aandoening van verzoekers' zoon.

In het medisch rapport van 8 november 2011 wordt geen melding gemaakt van een medische behandeling maar wordt enkel gesteld dat de aandoening van de zoon "*op langere termijn*", met zich meebrengt dat hij "*mogelijk nood zal hebben aan bijzonder onderwijs (mogelijks type 3 school voor kinderen met gedragsproblemen)*". Aangezien de medische aandoening en de medische problematiek van de zoon reeds werden voorgelegd in het kader van twee eerdere verblijfsaanvragen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, komt het de Raad niet onredelijk voor dat de gemachtigde zich beperkt tot een bespreking van de eventuele nood aan bijzonder onderwijs. Dienaangaande motiveert de gemachtigde als volgt:

"Het feit dat hun kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Betrokkenen leggen een attest voor het Kinderziekenhuis UZ Brussel d.d. 08.11.2011 waarin de onderzoekende arts stelt dat op langere termijn het kind mogelijks nood zal hebben aan bijzonder onderwijs (mogelijks type 3 school voor kinderen met gedragsproblemen). Echter, wij stellen vast dat het hier om een mogelijkheid op langere termijn gaat. Betrokkenen tonen niet aan dat hun kind ook effectief en op dit moment nood heeft aan bijzonder onderwijs. Bovendien tonen betrokkenen niet aan dat hun zoon momenteel effectief schoolgaand is. Er wordt geen enkel schoolattest voorgelegd waaruit blijkt dat hun zoon naar school gaat. Betrokkenen leggen enkel een infoblad voor van basisschool Nellie Melba dat er op woensdag 30 januari geen school is. Dit kan door onze diensten niet aanvaard worden als bewijs."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier. Aangezien het enkel een "mogelijke" nood op "langere termijn" betreft, niet wordt aangetoond dat de zoon effectief en op het moment van de bestreden beslissing nood heeft aan bijzonder onderwijs en zelfs niet blijkt dat de zoon effectief schoolgaand is, komt het de Raad niet onredelijk voor dat de gemachtigde de mogelijke nood op langere termijn aan bijzonder onderwijs, niet weerhoudt als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers volhouden dat hun zoon thans speciale begeleiding krijgt, merkt de Raad op dat dit element niet aan de gemachtigde werd voorgelegd. Verzoekers geven in het verzoekschrift toe dat zij hebben nagelaten deze informatie aan het dossier te voegen. Waar verzoekers menen dat de gemachtigde bijkomende gegevens diende te vragen, merkt de Raad op dat zij hun standpunt hebben kunnen uiteenzetten in hun aanvraag tot verblijfsmachtiging en de mogelijkheid hebben gekregen om hun aanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven (RvS 21 september 2009, nr. 196.233; RvS 23 november 2009, nr. 198.143). Nogmaals wordt benadrukt dat verzoekers de plicht hebben om in hun aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Verzoekers hebben er voor gekozen om een

medisch rapport voor te leggen dat dateert van 8 november 2011, zonder enige actualisering noch enig bewijs voor te leggen aangaande. Verzoekers geven toe daarin nalatig te zijn geweest, doch deze onzorgvuldigheid kan niet aan de gemachtigde worden verweten die enkel rekening kan houden met de elementen waarvan hij kennis heeft op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

3.9. Verzoekers houden voor dat er helemaal geen rekening wordt gehouden met het feit dat een kind van verzoekers in België is overleden en hier is begraven. Dit vindt geen steun in de bestreden beslissing. Uit lezing blijkt dat met dit element rekening werd gehouden en dienaangaande als volgt wordt gemotiveerd:

“Het argument dat het jongste kind van betrokkenen in België is overleden en begraven, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien ze steeds een aanvraag kunnen indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor Kort Verblijf. Zo beschikken zij over de mogelijkheid om het graf van het kind periodiek te komen bezoeken. Ook bestaat er een mogelijkheid om een aanvraag in te dienen om het stoffelijk overschot van hun overleden kind te repatriëren naar het land van herkomst. M.b.t. het bij deze beslissing horende inreisverbod; het staat betrokkenen vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen om humanitaire redenen, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkenen effectief voldoen aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft het inreisverbod voor hen dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.”

Met hun betoog dat dit een bijzonder delicaat gegeven is en dat vanuit humanitair standpunt volstrekt aannemelijk is dat zij België niet wensen te verlaten om een visum aan te vragen in het land van herkomst, geven verzoekers aan het niet eens te zijn met de bestreden beslissing. Zij weerleggen daarmee niet *in concreto* dat er een mogelijkheid bestaat om een visum aan te vragen voor kort verblijf en dat ze dus de mogelijkheid hebben om het graf van hun kind periodiek te bezoeken, noch betwisten zij *in concreto* dat de mogelijkheid bestaat om hun overleden kind te repatriëren naar het land van herkomst.

De Raad wijst erop dat deze mogelijkheid toelaat om de aanwezigheid van hun overleden kind in hun nabijheid te verzekeren.

Wat betreft het inreisverbod wordt er terecht op gewezen dat verzoekers de mogelijkheid hebben om op eender welk moment een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen om humanitaire redenen wat steun vindt in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet. Dat er geen enkele garantie bestaat noch een recht om het inreisverbod te doen opheffen doet geen afbreuk aan de mogelijkheid om het overleden kind te repatriëren naar het land van herkomst, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven. Het betreft daarenboven slechts een hypothetisch betoog nu de *in casu* bestreden beslissing er enkel toestrekt vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat zij hun aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kunnen indienen. Indien de gemachtigde later beslist om verzoekers' aanvraag tot opheffing van het inreisverbod en visumaanvraag – ingediend in het herkomstland – ten gronde te weigeren, kunnen verzoekers een beroep instellen tegen deze beslissingen.

3.10. Verzoekers betwisten dat zij geen bewijs hebben voorgelegd van het feit dat zij in een zeer preciaire materiële en psychische toestand zullen terechtkomen in geval van terugkeer. Zij verwijzen naar de medische attesten die werden voorgelegd in hoofde van verzoekster en hun zoon. De Raad wijst er nogmaals op dat elementen die reeds werden voorgelegd in het kader van een verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet meer kunnen worden ingeroepen in het kader van een verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Krachtens artikel 9bis, § 2, van de Vreemdelingenwet worden zulke elementen niet als buitengewone omstandigheden weerhouden en onontvankelijk verklaard, zodat verzoekers hun belang bij dit betoog niet aantonen.

Waar verzoekers verwijzen naar het feit dat ze hun overleden kind moeten achterlaten in België wat een bijkomende stress zal zijn, hernemen verzoekers in wezen het argument dat reeds wordt besproken in punt 3.9. Verzoekers menen dat aangezien hun zoon een aanlegstoornis heeft en gelet op de situatie in Kosovo, dit voor bijkomende praktische en financiële problemen gaat zorgen. Dit argument werd echter niet aangehaald in de verblijfsaanvraag vermeld in punt 1.5. zodat het de gemachtigde dan ook niet te kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Bovendien beperken verzoekers zich tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund door enig begin van bewijs. In de bestreden beslissing wordt verder gesteld dat verzoekers niet aantonen dat het bijzonder moeilijk is om te reizen met hun kind en dat zij zich beperken tot een loutere bewering die niet wordt ondersteund door enige vorm van bewijs. Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekers met bovenvermeld betoog niet ernstig weerlegd. Tenslotte betwisten verzoekers niet dat zij beroep kunnen doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om

steun te krijgen voor de terugreis als ook dat zij beroep kunnen doen op een Reïntegratiefonds dat mensen bijstaat in het vinden van inkomensgenererende activiteiten.

Waar verzoekers menen dat de bewijslast niet éézijdig bij hen ligt, herhaalt de Raad dat de verzoekers de plicht hebben om in hun aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit hun uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. *In casu* werd herhaaldelijk door de gemachtigde vastgesteld dat verzoekers hun argumenten, zoals uiteengezet in hun verblijfsaanvraag vermeld in punt 1.5., niet ondersteunen met enige vorm van bewijs. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. Bij gebrek aan enige begin van bewijs is het dan ook niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde het bestaan van buitengewone omstandigheden niet aanneemt.

3.11. Verzoekers betwisten dat er geen schending zou zijn van hun privé- en gezinsleven. De gemachtigde motiveert dat van een schending geen sprake is omdat de bestreden beslissing voor de hele familie geldt en er van een verbreking van familiale banden geen sprake is. Verzoekers menen dat hiermee manifest wordt voorbij gegaan aan de zoon die in België begraven is wat wel deel uitmaakt van het privé- en gezinsleven. De Raad wijst erop dat dit motief betrekking heeft op de levende familieleden. De bestreden beslissing is van toepassing op verzoekers en op hun levende zoon zodat er inderdaad geen verbreking is van familiebanden. In zoverre verzoekers verwijzen naar hun overleden kind, herhalen zij het argument aangehaald en besproken in punt 3.9. zodat het volstaat om daarnaar te verwijzen.

3.12. De bestreden beslissing bevat een uitvoerige motivering. Verzoekers maken op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde *in casu* een andere invulling aan het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

In het licht van wat hierboven werd besproken tonen verzoekers evenmin aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *"De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland."* De materiële motiveringsplicht werd niet geschonden.

Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van de middelen is reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde voor de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enige middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. MAES